

You and your fancy pants del - 41

Del 41 – korten på bordet.

Varför hade han bara gått? Vad var det som tog emot så mycket? Jag var så förvirrad. Jag hade snurrat in mig i lakanet i den hårda sängen med en kudde under och en över huvudet för att hålla regnorkestern ute. Blickarna ifrån honom och kyssen på halsen. Vad var det och vad betydde det? Jag ville bara banka huvudet rakt ner i trägolvet. Varför var det så svårt? Plötsligt skrek jag rakt ut och tryckte kuddarna emot mitt ansikte. Nej jag skulle inte kväva det! Jag reste mig upp och gick fram till det öppna fönstret och stack ut huvudet.

”AAHH!!!” jag skrek rakt ut i regnet och hoppades att jag nu hade väckt alla som bodde i landet. Jag backade in igen. Kanske hade i alla fall Kai och West hört. Vad tänkte West nu? Låg han också vaken och funderade. Nej hade jag kommit så här långt så skulle jag inte ge upp nu. I morgon skulle jag storma in i huset innan West hunnit ut och kräva ett svar! Jag hade bestämt mig och så skulle jag göra.

Klockan var sex då jag vaknade. Jag kastade mig i kläderna! Elden i mig hade inte slocknat bara för att jag sovit ett tag. Jag var fortfarande lika mycket upprörd nu som i gårdkväll. Jag rusade över till huset för att hinna ta West i dörren men då jag kom in var ingen uppe. Han var ju inte i stallet så han borde ju vara här. Jag hängde läpp och rynkade pannan. Han kunde väl inte sova fortfarande, han var inte sån. Jag kollade på låset till toaletten. Det var ledigt. Hmmm....

Jag gick upp för trappen och öppnade dörren till Wests rum och till min förvåning så låg han där. Han låg på mage med huvudet gömt under kudden. Täcket låg mitt på kroppen och armarna och benen låg bara på var sida. Jag fnissade till först men skärpte mig fort. Det var inte tid att fnissa nu, jag var ju arg. Men han sov djupt, kunde det vara så att han inte hade kunnat somna igår? Varför sov han?! Jag tog några bestämda kliv fram till sängen och hoppade sedan upp och satt mig gränsle över hans rygg.

”MR KEE WEST!” Ropade jag. Han la händerna över kudden som låg på hans huvud och ett mödosamt mummel hördes underifrån det uppstoppade tyget. Han vände lite på kroppen som för att få av mig men det märktes på hans uppgivna prestation att han var alldeles för trött för att göra ett helhjärtat försök.

”West vi måste prata. NU!” sa jag.

”Carmen...!” mumlade han. Han vände runt helt på kroppen så att han låg på rygg men han hade fortfarande kudden över ansiktet.

”West du måste förklara för mig. du kan inte bara göra så där!” sa jag.

”Inte nu!” sa han irriterat.

”Klockan är över sex vet du va?” frågade jag.

”Jaaaa, jag vet, låt mig vara.” sa han som ett tjurigt litet barn. Hans ord blev dova under kudden.

”Jag kommer inte ge mig West, om du inte berättar får jag ta till med andra metoder!” sa jag. Han låg stilla med händerna över kudden.

”Om det är det du vill.” sa jag. Jag började gunga upp och ner för att få sängen att röra sig.

”Ah Carmen sluta!” sa han. ”Gå av mig!” jag slutade att gunga och såg på honom. Om jag bara satt här tyst

kanske han skulle börja undra och ta bort kudden ifrån ansiktet för att se på mig. så jag satt tyst. Men han var minst lika tyst tillbaka så det var jag som började undra i stället. Tänk om han hade somnat om.

”West, du måste förklara dig.” sa jag svagt. Ingen reaktion.

”Okej..” sa jag buttert. Jag drog ner täcket över hans bröstorg och slog med handflatorna emot hans bara bröst.

”AJ! Vad gör du!?” sa han fortfarande under kudden men flyttade händerna till bröstet.

”Aha!” sa jag och tänkte slita bort kudden men han hann precis sätta tillbaka händerna för att hålla fast den. Jag snörpte på munnen men fick sedan en plan. Jag la tillbaka täcket över honom och backade lite så att jag satt på hans lår i stället. Sedan smekte jag sakta med händerna över hans mage på ovansidan utav täcket.

”Carmen.” grymtade han under den ljudkvävande kudden.

”Se på mig!” sa jag. Men han var trotsig. Då smekte jag sakta neråt som för att få honom att förstå vad jag tänkte göra men la sedan händerna fort emellan hans ben och tryckte till. Då ryckte hans kropp till och hans händer flyttades fort ner emot skrevet samtidigt som jag fort tog bort kudden. Han kollade ilskt upp på mig. det sandfärgade håret var rufsigt och hans ögon talade tydliga ord. Inte så snälla ord...

”West din tjuriga barn unge du gör mig förvirrad, du kan inte göra som du gjorde. Ge mig förhoppningar och sedan gå.” sa jag.

”Var det vad jag gjorde? Gav dig förhoppningar?” sa han.

”JAA MEN FATTAR DU INTE DET?!” sa jag med hög röst. ”West jag vill inte spela något spel, jag... jag vill att det ska vara på riktigt! Du måste snacka med mig och förklara dig. Håll inte allt inne, jag kan lyssna!” sa jag förtvivlat. Hans blick blev plötsligt besvarad. Inte irriterad, mer sårbar och det gjorde plötsligt ont på insidan att se honom så.

”West vad är det?” frågade jag. ”Jag vet inte vad du tror om mig men jag bryr mig på riktigt så berätta.” sa jag.

”Carmen jag kan inte, det blir så mycket problem!” sa han.

”För vem?! För dig eller för mig!?” sa jag. Det var som att han blev ställd då jag sa det.

”Vad vill du ha ifrån mig?” sa han då. Jag såg på honom.

”Inget, West jag vill inte ha något ifrån dig... Bara din tillåtelse att älska dig.” sa jag. Det sista blev som en viskning. Han såg på mig. Längre. Som om han inte förstod vad jag sa.

”Ja du hörde rätt!” sa jag. Vad var det för vitts att vara tyst nu? Det var ändå försent.

”Jag vill inte ha dina pengar, dina talanger, din ära eller ett bra ryckte som hon som hänger med West. Jag vill inte ha din ranch eller ditt yttre, jag vill bara ha dig, den äkta du som finns där inne och inte i din fasad utav tuffhet och hårdhet.” sa jag. Han svalde hårt och sänkte ögonbrynen.

”Jag ville inte bli kär i dig, jag vill inte ha en snygg kille som alla tjejer faller huvudstupa för och kommer döda mig för men jag kan inte rå för det. Du har varit så snäll emot mig på ditt underliga sätt och när du hjälper mig att få min dröm i uppfyllelse så har du tänt en ny dröm i mig och... fy vad jag gör bort mig nu.” sa jag uppgivet. Plötslig blev jag arg på mig själv. West sa inget, han bara såg på mig. Om det var i chock eller irritation kunde jag inte ens urskönja.

”AAH VARFÖR KUNDE JAG BARA INTE VARIT TY..” hann jag säga innan ett par starka armar plötsligt drog mig ner i sängen med ett stadigt grepp om min kropp, tätt emot hans. Oväntat skrattade han plötsligt till.

”Du är så konstig Carmen. Du är konstig.” sa han. Jag stirrade bara och han höll kvar mig tätt.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren A-asuka med Poeter.se id #37154 innehar upphovsrätten